

MIN KARRIERES VENDEPUNKT

DEN ENE BLEV MOTIVERET AF EN FYRING OG ET MYSTISK DØDSFALD OG FLYTTEDE SIT ARBEJDE TIL EN GÅRD PÅ LANDET. DEN ANDEN MÅTTE DROPPE KARRIEREN PGA. VOLDSOMME SMERTER, OG DEN TREDJE SAGDE FARVEL TIL STRESS, FANDT SIN PASSION OG SPRANG UD SOM IVÆRKSÆTTER. HØR, HVAD DER FØRTE TIL VENDEPUNKTET FOR PSYKOLOGEN, BALLETDANSEREN OG REKLAMEKVINDEN.

TEKST: Stinne Kaasgaard. FOTO: Louise Damgaard.

ALETHA CAMILLE BERTELSEN
“JEG TOG ET OPGØR MED ANGSTEN”

Tidligere stod den på stramme nederdele og et stillesiddende arbejde hos Mærsk, men i dag er Aletha Camille Bertelsen flyttet på landet. Her bor hun omgivet af den smukkeste natur, som hun også inddrager i sit arbejde som selvstændig psykolog

DA DEN 41-ÅRIGE PSYKOLOG ALETHA CAMILLE BERTELSEN BLEV FYRET FRA DEN ENE DAG TIL DEN ANDEN OG MISTEDE ET NÆRT FAMILIEMEDLEM NÆSTEN SAMTIDIG, SATTE DET TANKER I GANG OM LIVET, DØDEN OG MENINGEN MED DET HELE. HUN FORLOD SIN KÆRESTE OG FLYTTEDE PÅ LANDET FOR AT UDLEVE SIN DRØM.

JEG ER OPRINDELIG shippinguddannet hos Mærsk, da jeg var i 20'erne, men var lidt for ung og rebelsk til stramme rammer og stramme nederdele, så jeg måtte videre efter et par år. Jeg flyttede til Singapore og arbejdede for et stort israelsk ejet rederi i nogle år, og da jeg kom hjem, valgte jeg at læse psykologi. Jeg kunne mærke, at det var den vej, jeg skulle. Bagefter var jeg mere moden og vendte tilbage til Mærsk i en stilling som HR senior partner, men i 2008 blev jeg kontaktet af min israelske chef fra Singapore. Han fortalte, at han ville starte elbil-firmaet Better Place op i Danmark. Det ville jeg gerne være med til. Jeg bad om akut ferie for at komme til USA og møde pionerteamet. Derefter sagde jeg op hos Mærsk.

JEG BLEV TILBUDT at stå for at starte Better Place op i Danmark. Jeg fik lov til at skabe alle strukturer fra bunden i samarbejde med pionerteamet. Det indebar alt fra at etablere virksomheden juridisk, vælge revisorer, finde kontorfaciliteter, sætte lederteamet og hyre de første 40 medarbejdere. I to år var firmaet min 'baby'. Jeg elskede skabelsesprocessen. Som HR-direktør havde jeg budgetansvar og disponerede selvstændigt inden for rammerne. Troede jeg. I maj 2010 blev jeg fyret fra den ene dag til den anden. Det var et stort chok. Men jeg havde holdt fast i mine professionelle standpunkter, mine principper og værdier, og i dag ville jeg ikke have gjort det anderledes.

NÆRMEST SAMTIDIG blev min faster Lise mærkelig. I psykisk ubalance til at begynde med. Derefter til fare for sig selv og andre, når hun gik rundt i trafikken. Hun blev indlagt på psykiatrisk afdeling, dernæst overflyttet til

neurologisk. Til sidst blev hun ulykkeligvis diagnosticeret med Creutzfeldt-Jakob sygdom. Menneskelig kogalskab. Hun døde, inden der var gået en sommer. Det var grusomt at opleve. Min faster havde været min inspirator i alt, hvad der handlede om at passe på sin krop og sin sjæl. Hun spiste altid økologisk, var altid bevidst om at være nærværende, støttende og kærlig. Jeg mindes, at huden på hendes ben stadig var fin og brun, dagen før hun døde. Det gav absolut ingen mening, at hun skulle dø i en alder af 63 år.

HENDES DØD kastede mig ud i eksistentiale refleksioner. Meningen med det hele. Tidsperspektivet. Mine valg i livet. Jeg vendte hele tiden tilbage til et kerneperspektiv: At jeg levede mit liv i angst. Jeg holdt mig selv tilbage. Men nu havde jeg mærket, at døden kom meget tæt på og var så urimelig, uforståelig og meningsløs. Jeg indså, at jeg ikke gik efter mine drømme, og begyndte at tænke over, at jeg kunne ende med aldrig at få gjort det, jeg ville. Jeg besluttede, at den bedste måde at ære min fasters og mit eget liv måtte være at gå 100 % efter ikke bare én drøm, men alle drømmene. Lige nu. Det retningssgivende retoriske spørgsmål blev: "Hvis jeg kun har 20 år tilbage at leve i, hvordan vil jeg så leve?"

JEG TOG I FØRSTE omgang et opgør med angsten ved at sætte ord på drømmene. Jeg ville forlade byen og flytte på landet. Ud i smukke naturrammer, få en Landrover, heste, katte, luft omkring mig. Færre mennesker, færre stimuli og fred. Drømmen har jeg haft, siden jeg var barn, hvor jeg hvert år var på ferie i min families sommerhus i Sverige. Jeg skulle nok heller aldrig have været i gymnasiet. Jeg skulle have været noget med naturen eller driften af jorden. Landmandselev eller herregårdsjæger måske.

MIN KÆRESTE på det tidspunkt var ikke klar. Han kunne ikke se, at det var en drøm, jeg var nødt til at forfølge, men så det som et fravalg af ham. Det blev det også til sidst. Jeg forlod ham, hunden og huset i Valby og flyttede min datter fra et tidligere forhold med til en 425 m² stor gård, som hører under Gissselfeld Kloster på Sydsjælland. Jeg ønskede at kombinere drømmen om land og natur med at starte min egen virksomhed i forbindelse med min bolig. Jeg besluttede at have psykologiklinik, kursusgård med mødefaciliteter og værelser til overnattende kursister samlet. Jeg var især stålsat på at skabe forløb for hjemvendte soldaterveteraner med krigstraumer, hvor jeg kunne bruge naturen og gården som rammer for både chok-traume-behandling og arbejdet med at gøre dem klar til arbejdsmarkedet igen.

MELLEM JUL og nytår 2010 flyttede vi ind på Edelesminde, som er nabogården til klosteret og slotsparken. Jeg har brugt halvandet år på at lave gården og haven om, så den reflekterer mig. Jeg har satset alt på det sted. Hele min

økonomiske buffer står i lysekroner og møbler fra Lauritz.com, IKEA og Jysk. Hver gang jeg tvivlede på mig selv og vaklede, læste jeg den yndlingsforfatterinde Ayn Rands *Og verden skælvede* og genvandt derved fodfæstet. Når jeg tænkte på, hvor meget jeg satsede, bar jeg billedet med mig af Karen Blixen, da hun måtte sælge sin farm på tvangsauktion. Hun gik ned med værdighed.

DET VAR ET LANGT og sejt træk. Jeg måtte erkende, at mange venner og familiemedlemmer ikke forstod eller kunne overskue mit valg. De kom aldrig eller sjældent på besøg. Folk reagerede i angst over, om jeg nu kunne klare det. Jeg havde rigeligt at gøre med at konfrontere min egen angst. Jeg kunne ikke også rumme deres. Jeg ville ønske, de i stedet havde sagt: "Skal jeg tage en malerpensel?" Andre viste sig fra en fuldstændig ny kant og hjalp og blev ved med at hjælpe, selv når de ikke kunne følge den røde tråd i min tankegang. De lokale tvivlede meget på mig i starten. Københavner, psykolog, kvinde ... Dømt til at mislykkes. Nogle af dem synes vist stadig, at jeg er lidt tosset, men de har fået respekt nu, da de ser det færdige resultat.

MIT LIV FØR var et typisk urbant liv. Caffe latte på café med veninderne, en forudsigelig hverdag med kæreste og hus, løbeture rundt om Damhussøen og et stillesiddende arbejde. Det sikre og nemme. Et halvt levet liv. Nu vågner jeg hver morgen til lyden af fasaner og duften af muld. Jeg bliver beriget af at kunne lære af og i naturen dagligt. Jeg vinker til skovarbejderne og gutterne, der kører metjetærsker, og kender dem alle ved navn. Jeg røres af det nære. Når alle tre staldkattekillinger spinder og kravler rundt på mig samtidig. Når jeg oplever, at en klient responderer godt på en øvelse i skoven. Når havørnen glider majestætisk forbi. Når nye forretningsforbindelser ser mine rammer, bliver stille for en stund, i eftertænkksomhed, og så kigger på mig og siger: "Det her kan vi godt bruge. Har du selv gjort alt det?"

JA, DET HAR JEG. Og jeg er så stolt over, at jeg har fulgt min drøm. Der står meget på spil, og jeg er heller ikke ligeglad med alle de penge, jeg har investeret. Jeg har fra begyndelsen besluttet mig for, at jeg ikke er en velgørenhedsorganisation. Det skal give økonomisk mening og blive en bæredygtig forretning. Men hvis jeg mister alt, er jeg stadig en succes, fordi jeg har taget de rigtige og vigtige beslutninger. Det er nok lidt konstrueret at sige det, men måske giver min fasters død på den måde blot en lille smule mening.

Læs mere om Aletha Camille Bertelsens kurser på Drivenbynature.dk